

Sag T-119/95

Alfred Hauer
mod
Rådet for Den Europæiske Union og
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Annullationssøgsmål — forordning (EØF) nr. 816/92 — søgsmålsfrist — formaliteten — erstatningssøgsmål — fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter — referencemængder — tillægsafgift — nedsættelse af referencemængderne uden godtgørelse«

Rettens dom (Første Afdeling) af 14. juli 1998 II - 2715

Sammendrag af dom

Landbrug — fælles markedsordning — mælk og mejeriprodukter — tillægsafgift på mælk — nedsættelse af afgiftsfritagne referencemængder uden godtgørelse — ejendomsret — princippet om beskyttelse af den berettigede forventning — lighedsprincippet — tilsidesættelse — foreligger ikke

[EF-traktaten, art. 39, stk. 1, litra b), og art. 40, stk. 3, andet afsnit; Rådets forordning nr. 816/92]

Nedsættelsen i forordning nr. 816/92 af referencemængderne, der er fritaget for tillægsafgift på mælk i perioden 1992/1993, uden godtgørelse er hverken i strid med ejendomsretten eller med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning eller lighedsprincippet.

For det første var denne foranstaltning begrundet i ønsket om at fortsætte saneringen af markedet for mælk i forlængelse af andre tilsvarende foranstaltninger, der var truffet for de foregående år, og den pågældende nedsættelse oversteg ikke med sit omfang grænserne for et tåleligt indgreb, hvorfor den ikke berører selve kernen af ejendomsretten. Rådet var i øvrigt berettiget til inden for rammerne af sine vide skønsbeføjelser på den fælles landbrugspolitikks område at give målsætningen om at stabilisere markedet midlertidig forrang, når de pågældende foranstaltninger gennem en rationel udvikling af produktionen ville bidrage til at opretholde en rimelig levestandard for landbrugsbefolkningen, jf. traktatens artikel 39, stk. 1, litra b).

For det andet kan disse producenter, eftersom Rådet og Kommissionen ikke har skabt

en situation, som har givet mælkeproducenterne en berettiget forventning om, at de indtil da suspenderede referencemængder ville komme til at gælde igen, og varigheden af den midlertidige suspensionsordning således allerede ved ordningens indførelse og i forbindelse med dens forlængelse reelt var bundet til varigheden af tillægsafgiftsordningen, ikke gøre gældende, at institutionerne skulle have fremkaldt en berettiget forventning hos dem.

For det tredje kan ordningen om midlertidig suspension, da den er tilrettelagt således, at de suspenderede mængder er proportionale med referencemængderne, og således er truffet på grundlag af objektive kriterier valgt med henblik på, at den fælles markedsordning som helhed skal fungere tilfredsstillende, ikke anses for at indebære en forskelsbehandling mellem producenter.

Dette resultat berøres ikke af, at den pågældende erhvervsdrivende ud over den oprindeligt ydede referencemængde også har erhvervet supplerende referencemængder hos de nationale myndigheder.